

2. Lin T-Y., Cheng Y-Y. *Exploring the Knowledge Network of Strategic Alliance Research: A Co-citation Analysis / T.-Y. Lin // IJEBM. – 2010. – N 8(2). – P. 152-160.*
-

Сашак Анна Василівна, магістрантка 1 курсу,
Козин Лариса Володимирівна, к.е.н.,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

СПІВПРАЦЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ У СФЕРІ РЕГУЛЮВАННЯ МІГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Сьогодні розвиток та консолідація інтенсивної співпраці ЄС з третіми країнами є надзвичайно важливими для адекватного реагування на численні проблеми, що виникають внаслідок загострення кризи міграції.

У 2005 р. в Євросоюзі було прийнято Глобальний підхід до міграції (Global Approach to Migration (GAM)), перейменованій у 2011 р. перейменованій на Глобальний підхід до міграції та мобільності (Global Approach to Migration and Mobility (GAMM)) [1], який являє собою єдину політичну основу для діалогу та співпраці з третіми країнами у цих сферах і базується на наступних основних напрямках:

- запобігання та боротьба з нелегальною імміграцією;
- зміцнення управління кордонами та повернення;
- сприяння мобільності та розширення можливостей для легальної міграції та інтеграції легальних мігрантів;
- максимізація синергії між міграцією та розвитком країн походження;
- підвищення ефективності інституту надання притулку та міжнародного захисту.

Важливість зміцнення співпраці з країнами походження та транзиту міграційних потоків в контексті цих цілей стає все більш актуальною через безпрецедентне зростання потоків мігрантів і біженців, з яким сьогодні стикається ЄС.

Будь-який стратегічний аналіз співпраці з третіми країнами у сфері міграції та надання притулку повинен починатися з розгляду двох ключових контекстуальних та політичних питань, які визначають ефективність та стратегічний масштаб будь-яких дій у цій галузі, а також обмеження, які його визначають.

У першу чергу, це вивчення основних причин формування міграційних потоків, якими можуть бути конфлікти та нестабільність, економічна нерівність, бідність, перенаселеність, безробіття, відсутність безпеки, слабкий рівень демократії, стихійні лиха. Ці фактори, вочевидь, посилюються і, швидше за все, не призведуть до скорочення міграційного руху впродовж найближчих десятиліть, зокрема, з країн Субсахарської Африки і Середземноморських країн Близького Сходу та Північної Африки (країни Med-MENA: Марокко, Алжир, Туніс, Єгипет, Палестина, Ізраїль, Йорданія, Ліван, Сирія, Туреччина).

По-друге, необхідно враховувати складний політичний контекст, в якому формується міграційна політика Європи, і який є результатом, зокрема, світової

економічної кризи. Враховуючи, що існує загальна згода щодо того, що ринок праці ЄС потребує мігрантів як у середньо- і довго-, так і, навіть, у короткостроковій перспективі, що пояснюється демографічною ситуацією та динамікою ринку праці, а також потребою посилення глобальної конкурентоспроможності ЄС, актуальними залишаються проблеми інтеграції мігрантів. Ключові нормативні акти ЄС, що регулюють окремі питання легальної міграції політики, наведені у табл. 1.

Таблиця 1

Директиви ЄС з питань легальної міграції

Сфера застосування	Директива
Возз'єднання родини	Директива 2003/86/ЄС від 22 вересня 2003 р. щодо права на возз'єднання родини
Статус довгострокового проживання	Директива 2003/109/ЄС від 25 листопада 2003 р. щодо статусу громадян третіх країн, які проживають на території ЄС протягом тривалого періоду
Студенти	Директива 2004/114/ЄС від 13 грудня 2004 р. щодо умов прийому громадян третіх країн з метою навчання, обміну учнями або волонтерства
Дослідники	Директива 2005/71/ЄС від 12 жовтня 2005 р. про специфічні процедури прийому громадян третіх країн з метою проведення наукових досліджень
Висококваліфіковані працівники	Директива 2009/50/ЄС від 25 травня 2009 р. про умови в'їзду та перебування громадян третіх країн з метою здійснення висококваліфікованої роботи
Одноразовий дозвіл на в'їзд і єдине зведення прав	Директива 2011/98/ЄУ Європарламенту і Єврокомісії від 13 грудня 2011 р. на єдину процедуру подання одноразового дозволу для громадян третіх країн на проживання та працевлаштування на території держави-члена ЄС та єдиного зведення прав працівників третіх країн, які легально проживають у державі-члені.

Варто зазначити, що очевидним є також наростання почуття антиміграційних настроїв в окремих верствах населення країн-членів ЄС. У деяких державах міграційна політика стає основною лінією розколу національної політики, що часто визначає результат виборів. Таким чином, політика міграції перетворилася нині у дуже важливу політичну проблему.

Звичайно, співпраця ЄС з третіми країнами у сфері міграції та надання притулку не може безпосередньо вирішити всі ці проблеми, але їх необхідно враховувати при формуванні та оцінці конкретних програм та інструментів співробітництва з країнами-партнерами, а також при посиленні на них у інших відповідних політичних і юридичних актах ЄС та держав-членів, щоб забезпечити узгодженість та односпрямованість міграційної політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *The Global Approach to Migration and Mobility [Електронний ресурс] / European Commission. - Режим доступу : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:52011DC0743>.*